

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: T. H. B., narozená dne X,
bytem X,
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,
proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě ze dne 26.5.2022 proti rozhodnutí žalovanému ze dne 25.4.2022 č. j. CPR-11234-3/ČJ-2022-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, č. j. KRPK-77786-104/ČJ-2019-190022 ze dne 10.02.2022, kterým žalobkyni byla uložena povinnost opustit území členských států

Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgány m řízení si neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, zejména k posouzení nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobkyně. Žalobkyně na území České republiky pobývá již velmi dlouhou dobu (14 let) a sdílí společnou domácnost se svým partnerem a dvěma nezletilými dětmi velmi nízkého věku, které se zde narodily a disponují tu pobytovým oprávněním, měl správní orgán učinit středobodem všech svých úvah právě nejlepší zájem nezletilých dětí žalobkyně v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něž je předním hlediskem ve všech řízení, které se dotýkají práv nezletilých dětí, právě jejich nejlepší zájem. Zjištění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte je přitom jen stěží možné, aniž by si správní orgán alespoň opatřil stanovisko příslušného Orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Správní orgán I. stupně sice provedl výslech žalobkyně, jejího partnera i nezletilé dcery a vyžádal si provedení pobytové kontroly, avšak nejlepší zájem nezletilých dětí žalobkyně nezjistil.
3. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobkyně rovněž značně vnitřně rozporné. Žalovaný uvádí, že žalobkyně disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od roku 2008 do roku 2015 a popisuje průběh řízení o prodloužení platnosti tohoto povolení, které se vedlo do roku 2017 a v jehož průběhu byla žalobkyně oprávněna na území České republiky pobývat (její žalobě byl zdejší soudem přiznán odkladný účinek). Následně však odvolací orgán nesprávně uvedl, že žalobkyně si založila na území České republiky rodinný život s vědomím možné protiprávnosti svého pobytu. Žalobkyně upozorňuje, že se stýká se svým přítelem a otcem svých nezletilých dětí již více než 10 let a obě nezletilé děti žalobkyně se narodily na území České republiky v době, kdy byla žalobkyně oprávněna na území České republiky pobývat, a to na základě povolení k pobytu či přiznaného odkladného účinku. Dále žalovaný, že žalobkyně měla opustit území České republiky do 02. 10. 2019, avšak vzápětí jí vytýká, když setrvala na území České republiky do 03. 02. 2019. Žalovaný popisuje průběh řízení vedeného v roce 2020, které vyústilo ve vydání rozhodnutí v roce 2019. Žalovaný dále uvádí, že nezletilé děti žalobkyně jsou již ve věku 6 a 9 let, kdy nejsou odkázány na svou matku a jsou školou povinné. Toto skutkové zjištění žalovaného je rovněž v rozporu se spisovým materiálem, jelikož nezletilému synovi žalobkyně jsou teprve 4 roky, tedy rozhodně se nejedná o nezletilé dítě, které by bylo školou povinné, ba naopak je ve věku, kdy vyžaduje zvýšenou péči a pozornost. Na základě uvedeného pak nelze ani přijmout skutkové zjištění žalovaného, že obě děti tráví většinu dne ve školském zařízení. Žalobkyně se rovněž neztotožňuje s úvahou žalovaného, že délka odloučení žalobkyně od její rodiny závisí výlučně na žalobkyni. Jak je žalovanému jistě známo, délka zákonných lhůt pro vyřízení žádosti o pobytové oprávnění činí od 30 až po 270 dnů v závislosti na typu pobytového oprávnění, přičemž tato již sama o sobě dlouhá doba může být značně prodloužena jednak vzhledem k zatížení správních orgánů, ale dále s ohledem na současnou pandemickou situaci.
4. Na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu správní orgány podle žalobkyně došly ke zcela nesprávným závěrům o přiměřenosti svého rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Správní orgány individuální okolnosti případu žalobkyně zohlednily nedostatečně, zejména nevymezily nejlepší zájem nezletilých dětí žalobkyně, dostatečně jej nezvážily ani nepoměřovaly s

protichůdným zájmem na vycestování žalobkyně. Úvahy správního orgánu jsou obecné a poukazují pouze na protiprávní jednání cizinky a nutnost jeho sankcionování, aniž by zohlednily individuální okolnosti případu, zejména nezbytnost přítomnosti žalobkyně na území České republiky, jelikož zde není jiná osoba, která by péči a výchovu nezletilých dětí mohla zajistit.

5. Druhým argumentem správních orgánů bylo, že toto mírnější opatření v podobě rozhodnutí o povinnosti opustit území neznemožňuje žalobkyni podat si žádost o pobytové oprávnění v zemi původu a následně se vrátit na území České republiky po vyřešení své pobytové situace. Žalobkyně zdůrazňuje, že takové posouzení přiměřenosti rozhodnutí není dostatečné.
6. Nezletilá dcera žalobkyně v současné době plní povinnou školní docházku, nezletilý syn žalobkyně navštěvuje mateřskou školu. Zatímco partner žalobkyně zajišťuje rodinné příjmy, žalobkyně se stará o chod domácnosti, pečuje o své nezletilé děti, vaří jim, hraje si s nimi, kdy zejména její nezletilý syn s ohledem na svůj velmi nízký věk vyžaduje zvýšenou péči a pozornost. Nezletilé děti prožily celý svůj život po boku svého otce a matky, jsou na svou matku zvláště zvyklé a jsou na ní co do výchovy i výživy závislé. Partner, žalobkyně i jejich nezletilé děti mají velmi dobrý vztah a blízké vazby. V nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobkyně bezpochyby je setrvat na území České republiky po boku svého otce a matky v prostředí, kde prožily celý svůj život. V případě nuceného vycestování žalobkyně není v silách jejího partnera obstarat výživu a výchovu svých nezletilých dětí. Přítomnost žalobkyně na území České republiky je tak naprosto nezbytná. Odloučení nezletilých dětí ve věku 4 a 8 let od jejich milované matky, by pro ně bylo zcela nepředstavitelným zásahem a bylo by nutně spojeno s ohrožením jejich řádného psychického vývoje i vzdělávání. Vycestování celé rodiny do Vietnamu rovněž nepřichází v úvahu, jelikož zde rodina nemá zajištěno žádné zázemí ani zdroj příjmů a veškerý život rodiny je již nerozlučně spjat s územím České republiky. Z výsledku žalobkyně, jejího partnera i nezletilé dcery tak jednoznačně vyplynulo, že vycestování jejich matky a partnerky do země původu by bylo citelným zásahem do jejich soukromého a rodinného života, k jeho intenzitě a hloubce vzájemných rodinných vztahů však správní orgán nezjistil téměř ničeho.
7. K žalobě žalobkyně předložila čestná prohlášení svého druha a dcery, které potvrzují jejich funkční rodinný vztah a v nichž je obsažena žádost, aby žalobkyně nebyla nucena vycestovat z ČR.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že 3. 10. 2019 se žalobkyně dostavila na cizineckou policii a bylo zjištěno, že zde pobývá neoprávněně. Od roku 2008 do roku 2015 pobývala žalobkyně na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. 15. 4. 2015 si podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení. Tomuto nebylo vyhověno a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo prodlouženo. Krajský soud však přiznal žalobě proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek a následně byla žaloba zamítnuta rozhodnutím ve věci samé s právní mocí dne 30. 12. 2017, tehdy skončilo oprávnění žalobkyně pobývat na území ČR. Na základě dalšího jejího pobytu bylo vydáno rozhodnutí ze dne 8. 6. 2018 o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následovalo definitivní rozhodnutí o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí správních orgánů rozsudkem ze dne 5. 11. 2018 č.j. 17 A 131/2018 – 38 a od právní moci tohoto rozsudku dne 13. 12. 2018 byla žalobkyně povinna opustit území

ČR, a to do 11. 2. 2019. Následně byla stanovena nová lhůta k vycestování, tudíž byla povinna vycestovat do 180 dnů a nově stanovená lhůta byla do 2. 10. 2019. Řízení ve věci správního vyhoštění bylo zahájeno dne 4.10.2019. V průběhu řízení bylo řízení překvalifikováno opět na povinnost opustit území republiky. V rámci tohoto řízení byla provedena pobytová kontrola u žalobkyně v X, kde byla zastižena se svými dětmi a uvedla, že zde bydlí ještě otec.

9. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou na druhé straně výše v žalobě zmíněné chyby v datech, kdy je dvakrát uveden rok 2020 místo roku 2019, nicméně ze spisu jsou správná data o pobytové historii žalobkyně zřejmá. Bylo shrnuto správním orgánem I. stupně, že žalobkyně v ČR má druha, státního příslušníka Vietnamu, pana V. M. N., který zde má povolený trvalý pobyt, stejně jako její děti, nyní devítiletá dcera N. T. a pětiletý syn N. M. Q. B.. Dne 21.10.2019 a dne 8.5.2021 vypovídala žalobkyně ve správním řízení a potvrdila, že má dobrý zdravotní stav, žije zde 12 let, několikrát byla ve Vietnamu, vždy asi na měsíc, naposledy v roce 2017, kdy měla sdílet společnou domácnost se svým otcem, svými dětmi a druhem. Syn od září 2021 chodí do školky, dcera do školy. Mluví všichni vietnamsky, dcera se učí ve škole. Cizinka nemá žádné příjmy, vše finančně zajišťuje její druh, který pracuje v prodejně s potravinami, ona je doma a stará se o děti a domácnost. Druh žalobkyně byl také vyslechnut, a to dne 21.10.2019 a 18.5.2021, potvrdil rodinné vztahy a uvedl, že chce do budoucna uzavřít se žalobkyní manželství. Byla vyslechnuta i jejich dcera, která uvedla, že by byla moc smutná, kdyby maminka musela opustit ČR. Maminka se s ní učí, vaří, chodí s ní ven, mluví na ní vietnamsky, dcera se učí česky ve škole, otec chodí do práce. Správní orgán I. stupně konstatoval, že intenzita zásahu, který do života žalobkyně přinese toto rozhodnutí o povinnosti opustit území, závisí do značné míry i na ní samotné, neboť sankce v podobě zákazu vstupu nebyla stanovena a je hlavně na žalobkyni, kdy splní zákonné podmínky pro pobytové povolení a bude se moci na území členských států EU vrátit. Správní orgán nezpochybňuje, že má cizinka na území ČR rodinné vazby. Je to úředně schopná osoba, je jí 38 let, neuvedla žádný zdravotní důvod, který by jí bránil ve vycestování z ČR. Vazby na svůj domovský stát má, žije tam její otec, u kterého by jistě našla dočasné zázemí. Jak sama uvedla ve výslechu, když byla naposledy ve Vietnamu, bydlela u něho. Cizinka neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jejích základních společenských a kulturních vazbách v ČR, či plné integraci do zdejší společnosti. Přestože na území ČR pobývá již 12 let, český jazyk neovládá. Doma s druhem a dětmi mluví vietnamsky. Rodinu cizinky finančně zabezpečuje druh cizinky. Cizinka nemá žádné příjmy. Na území ČR pobývá opakovaně bez platného oprávnění k pobytu. S tím souvisí i omezení jejího postavení např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění. Byla jí dána možnost pobývat na území ČR v souladu s jejími zákony. Byla jí dána možnost založit si zde rodinu a žít plnohodnotným životem, a jak s touto šancí naložila, je jen na ní. Její opakovaný pobyt bez oprávnění k pobytu, její opakované porušování právních předpisů vedlo k tomu, že svým jednáním sama o sobě ohrozila svůj rodinný a soukromý život. Předmětem rozhodnutí není oddělení jmenované od jejího druha a dětí, ale najít účinné řešení její pobytové situace na území ČR. Jmenované se dlouhodobě nedaří legalizovat pobyt na území ČR. Rodinný život navíc dále budovala v době, kdy její pobytová situace byla přinejmenším značně nejistá. Spoléhala na to, že nepříznivá rozhodnutí správních orgánů budou zvrácena soudy. Nemohla tedy bez dalšího spoléhat na to, že její plánované a požadované soužití nebudou provázet komplikace spojené s jejím opětovným získáním pobytového oprávnění. Správní orgán nepřistoupil na návrh vyžádat si aktuální stanovisko

OSPODu (Orgánu sociálně-právní ochrany dětí), neboť správní orgán nemá takovou zákonnou povinnost a záleží pouze na něm, zda toho využije. Ze spisu a z rozhodnutí správního orgánu plyne, že správní orgán reflektoval existenci rodinných vztahů žalobkyně, má ji zjištěnou a činí součástí úvah o přiměřenosti rozhodnutí. Stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí slouží pouze k doložení míry a povahy rodinných vztahů, o nichž v tomto směru nemá správní orgán pochybnosti, a které byly zcela přezkoumatelně vyhodnoceny v rámci přiměřenosti. Cizinka může i po zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žádat o udělení jiného pobytového oprávnění. Doba k vyřízení těchto náležitostí nebude tak dlouhá, aby vztah s rodinou nemohl být v případě, že se její druh s dětmi nerozhodne ji následovat do země původu, znovu obnoven. Správní orgán shrnul, že v časových obdobích nejméně od 31.12.2017 do 14.2.2018, dále od 12.2.2019 do 13.2.2019 a 3.10.2019 žalobkyně opakovaně pobývala na území ČR neoprávněně. Její jednání nelze tedy považovat za jednorázové nesplnění formální povinnosti uložené zákonem o pobytu cizinců, ale naopak jako trvalé a skutečné ohrožení zájmu společnosti. Není možné tolerovat systematické porušování resp. ignorování obecně závazných předpisů cizinkou. Fakt, že se dostavila následující den po uplynutí lhůty dobrovolně ke správnímu orgánu, nesnižuje nijak společenskou škodlivost jejího protiprávního jednání. Jmenovaná ve lhůtách, které jí byly určeny k vycestování, neuskutečnila žádné kroky k vycestování. Například zakoupit si letenku, uspořádat si rodinné záležitosti apod. Čekala, až jí lhůta k vycestování skončí, a až první den nelegální pobytu začala svoji pobytovou situaci řešit. Přestože její žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu byla pravomocně zamítnuta, přestože jí byly opakovaně vydány rozhodnutí o povinnosti opustit území, přestože správní orgán vyšel vstříc její žádosti ke stanovení nové lhůty k vycestování, území ČR neopustila a od 3.10.2019 pobývala v ČR opět neoprávněně. Vědomě ignorovala povinnost opustit území ČR. Je stále občankou Vietnamu, není osobou vysokého věku, ani netrpí zdravotními problémy, které by ji limitovaly ve vycestování. Právo pobývat v ČR nepatří do základních lidských práv a je projevem suverenity státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení k pobytu. Oproti zásahům do práv žalobkyně stojí skutečnost, že na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněna, a opakovaně porušuje právní předpisy. Správní orgán shledává uložení mírnějšího správního opatření ve formě povinnosti opustit území ČR jako nezbytné a přiměřené sledovanému účelu, neboť ochrana soukromého a rodinného života nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právního předpisu ze strany cizince. Doba k vycestování byla stanovena na 60 dní, a to je v maximální možné délce, hlavně s ohledem na současnou situaci ohledně celosvětové pandemie a s tím spojeným omezením cizinců vycestovat zpět do domovského státu. Byla v úvahu vzata i doba na vyřízení si nezbytných náležitostí pro vycestování cizince.

10. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze doplnil, že ze strany žalobkyně dochází k opakovanému neoprávněnému pobytu přesto, že za své protiprávní jednání jí bylo ukládáno rozhodnutí o povinnosti opustit EU, ani v jednom případě je nerespektovala a nevycestovala. Ohledně otázky přiměřenosti žalovaný připomněl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícím na území ČR a vzhledem k tomu, že s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území EU po určitou dobu, jsou jeho dopady do soukromého a rodinného života cizince již z podstaty méně intenzivní než v případě

vyhoštění. S ohledem na formu tohoto opatření může být nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Odvolací správní orgán tak připomněl zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2018 č.j. 1 Azs 296/2018 – 35. Podle žalovaného jde o rozhodnutí přiměřené, přestože je žalobkyně matkou dvou nezletilých dětí a aktivně se podílí na jejich péči a výchově, je s nimi doma a pečuje o ně, zatímco přítel pracuje, aby finančně zabezpečil žalobkyni. Podle žalovaného se správní orgán I. stupně neomezil na tvrzení, že je to mírnější rozhodnutí než správní vyhoštění, vymezil faktickou přísnost opatření se všemi jeho důsledky, i ve vztahu k hodnocení způsobu vedení rodinného života a možných změn s tím spojených. Žalovaný zkonstatoval, že samotná skutečnost, že má žalobkyně na území ČR rodinné vazby, nemůže automaticky znamenat, že by rozhodnutí o povinnosti opustit území EU představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Ten lze zpravidla shledat pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Žalobkyně se primárně stará o rodinu složenou ze státních příslušníků Vietnamu s trvalým pobytem v ČR. Její přítel zajišťuje rodinu finančně, když podniká. O existenci funkčního rodinného života na území ČR není pochyb. Rodinu si však účastnice na území ČR založila již s vědomím možné protiprávnosti svého pobytu. Musela tedy dopředu počítat s tím, že bude nucena si pobyt v ČR legalizovat nebo ČR opustit. Lze připustit, že i přes nevoli účastnice řízení či jejího přítele budou muset její nezletilé děti po nezbytnou dobu, kdy bude muset účastnice vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění do země původu, zřejmě setrvat v ČR jen se svým otcem s ohledem na částečnou konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji, kde se jednalo o takzvanou nefunkčnost Visapointů, jde podle žalovaného o problémy, které pro svou neaktuálnost nemohou mít na její případ vliv. Vzhledem k tomu by nemělo dojít k nepřiměřeně dlouhému odloučení od rodiny, ale pouze o dočasné rozdělení rodiny z důvodu legalizace pobytu jednoho z členů. Do značné míry bude záviset na aktivitě žalobkyně, jak rychle se jí podaří pobytovou situaci vyřešit. Dle žalovaného po dobu, kdy žalobkyně bude ve Vietnamu vyřizovat pobytové oprávnění, její děti mohou žít se svým otcem, se kterým již v současné době žijí. Děti již nejsou ve věku, kdy by byly jen odkázány na svou matku. Je jim devět a šest let, což znamená, že jsou již školou povinné. Otec je schopen je zajistit a postarat se o ně, což je doloženo správním spisem. Je sice pravdou, že otec sám nedokáže zcela nahradit vliv jejich matky na formování dětí po dobu její nepřítomnosti v ČR. Na druhou stranu obě děti po většinu dne tráví ve školském zařízení a v době, kdy se vrátí ze školy, nastoupí k jejich opatrování jejich otec. Záleží jen a pouze na žalobkyni, jak dlouho bude trvat tento nekomfort pro děti bez jejich matky. Účastnice měla již několik možností, jak svůj pobyt v ČR legalizovat, zatím žádnou z možností nevyužila. Dokonce nepodala žádost o sloučení s rodinou, kdy by jí mohlo být vyhověno v tom smyslu, že by žádost nemusela podávat až ve Vietnamu. Účastnice je zastoupena právním zástupcem, který jí zcela jistě poskytl plný právní servis a nelze akceptovat fakt, že žalobkyně své děti ve vztahu k úřadům v cizinecké pozici využívá jako jakýsi štít, který má zabránit jejímu vycestování, ačkoliv přiměřenost opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území byla naprosto nezpochybnitelným způsobem prezentována nejen správními orgány, ale i NSS. K určitým komplikacím do soukromého života žalobkyně v důsledku tohoto rozhodnutí nepochybně dojde, takový zásah je však nutno v případě žalobkyně považovat v kontextu uvedeného za přiměřený, neodporující zákonu ani Listině základních lidských práv a svobod, ani

Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, či Úmluvě o právech dítěte či Směrnici. Žalobkyně žádné kroky k legalizaci pobytu na území ČR nepodnikla. Vystává otázka, jakým způsobem by chtěla svůj pobyt zde legalizovat. Zákon č. 326/1999 Sb., policii nedává jiné možnosti, jak neoprávněný pobyt vyřešit. Snahy o legalizaci pobytu v ČR musí vždy vyvinout cizinec. Žalobkyně zcela rezignovala na legalizaci svého pobytu a rozhodla se pobývat v ČR na základě správních odvolacích a soudních řízení. Pokud by respektováním rozhodnutí vycestovala do Vietnamu, mohla navštívit rodinu ve Vietnamu a současně by mohla požádat o pobytový status v ČR, což by finančně vyšlo její rodinu zcela jistě výhodněji, než vynakládat finanční prostředky na zastupování v řízeních před správními orgány. Doplnění řízení o zprávu OSPOD žalovaný shledal nadbytečným, když o existenci funkčního rodinného života v ČR není pochyb a současně je zřejmé, že by důkazy mohly zjištěný stav pouze podpořit.

11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. Soud v daném případě shledal, že všechny v žalobě zmíněné námitky směřovaly do nedostatků v odůvodnění správních orgánů. Proto soud výše v tomto rozsudku shrnul obsah odůvodnění správních rozhodnutí. Po přezkoumání rozhodnutí a na základě skutkového zjištění zřejmého ze správního spisu soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.
13. Dle názoru zdejšího soudu se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly situací žalobkyně zcela konkrétním způsobem, nikoli pouze obecně, jak se tvrdí v žalobě.
14. Soud, stejně jako správní orgány, také považuje skutkový stav za dostatečně a bez důvodných pochybností zjištěný. Správní orgány správně odůvodnily, že nejsou vázány návrhem na opatření zprávy OSPODu, že považují tento návrh důkazu za nadbytečný, neboť zpráva by pouze potvrdila, že žalobkyně zde má funkční rodinný život, a toto nikdo nezpochybňuje. Správní orgány správně vyslechly i druhá žalobkyně a její dceru. Z těchto výsledků především vyplývá, že děti žalobkyně jsou výživou vázány na podnikání otce. Žalobkyně potvrdila, že obě děti navštěvují školské zařízení, tedy nejsou obě sice ještě školou povinné, jak je nesprávně uvedeno v napadeném rozhodnutí, ale většinu dne tráví již mimo domov bez matky. Nelze dovodit, že by v žádném případě rodina nezvládla dočasný pobyt matky v zemi původu za účelem vyřízení nového pobytového oprávnění. Soud nepovažuje za důvodné ani tvrzení, že správní orgány nezjistily nejlepší zájem dětí, neboť nepochybně za dané situace je i v zájmu nezletilých dětí, aby se jejich matka mohla postupně integrovat do zdejší společnosti, což jí neoprávněný pobyt znemožňuje (jak správně uvedl žalovaný, jde o omezení v oblasti zaměstnanosti i sociálního zabezpečení atd.)
15. Ze zjištěných okolností soud dospěl k závěru, že byla naplněna podmínka přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti žalobkyně k opuštění území ČR. Předmětem tohoto rozhodnutí je pouze povinnost žalobkyně, aby vycestovala do země původu, což již v minulosti opakovaně dělala. V rámci vyřízení potřebných dokladů v zemi původu by žalobkyně mohla přijet za otcem a tam si opatřit jakékoliv pobytové oprávnění, aby se mohla vrátit k rodině. Po tu dobu mohou děti být se svým otcem, všichni tři zde mají trvalý pobyt, otec je finančně zabezpečuje. Děti navštěvují školská zařízení, kam patří i mateřská škola, do které chodí chlapec.
16. Správně žalobkyně poukázala na to, že jsou některé číselné chyby v odůvodnění rozhodnutí, v jednom místě byl zaměněn rok 2019 za rok 2020, ovšem toto je dílčí

nesrovnalosti v odůvodnění ohledně skutečností nepochybně zřejmých ze správního spisu, které nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí právě s ohledem na to, že přesná data jednotlivých úkonů správních orgánů a jejich rozhodnutí jsou součástí spisu. Stejně tak je z rodných listů dětí ve správním spisu jednoznačně zřejmé, jak staré jsou děti žalobkyně. Nejmladší dítě nyní je pětileté, je ve školce, tudíž je také již ve školském zařízení přes den a může tam pobývat stejně jako starší dcera ve škole během doby, kdy jejich otec pracuje. Mohou tak fungovat stejně, jako fungují jiné místní rodiny v péči jednoho rodiče, který je zaměstnán. Matka se k nim může kdykoliv připojit, jakmile si vyřídí jakékoliv pobytové oprávnění v zemi původu. Tyto okolnosti nemusí samy o sobě znamenat ohrožení jejich rodinného života.

17. Soud, stejně jako správní orgány, považuje za nutné poukázat na množství rozhodnutí, která již byla ve věci žalobkyně vydána, dokonce i zdejším soudem. Za této situace se musí soud ztotožnit se správním orgánem, že není možné takto fungovat ve zdejším státě, tj. trvale pobývat na dočasných odkladech rozhodnutí v důsledku různých opravných prostředků. Je tomu již od roku 2015, kdy začala žalobkyně s opravnými prostředky a na jejich základě si žalobkyně vždy dočasně umožní zde pobývat. Je právě výsledkem to, že žalobkyně není nijak zvlášť integrována do zdejší společnosti. Víceméně jen pobývá doma, nenaučí se takto český jazyk, kterým v rodině nemluví, nemá možnost zaměstnání či jiné výdělečné činnosti a s tím spojené stýkání se s místními obyvateli. To vše je v důsledku toho, že zde nemá upravený pobyt, který by toto umožňoval. Je naprosto nezbytné, aby si žalobkyně vyřídila jakékoliv pobytové oprávnění, které by jí umožnilo integrovat se do české společnosti. Pokud by takto nepostupovala, reálně jí hrozí další správní řízení, ale tentokrát již s rizikem vyhoštění a s nemožností brzkého návratu k rodině.
18. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně se v žalobě nevyjádřila vůbec ohledně části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde ji žalovaný upozornil na možnost podání žádosti o pobyt za účelem sloučení rodiny bez nutnosti vycestovat do země původu.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. září 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně